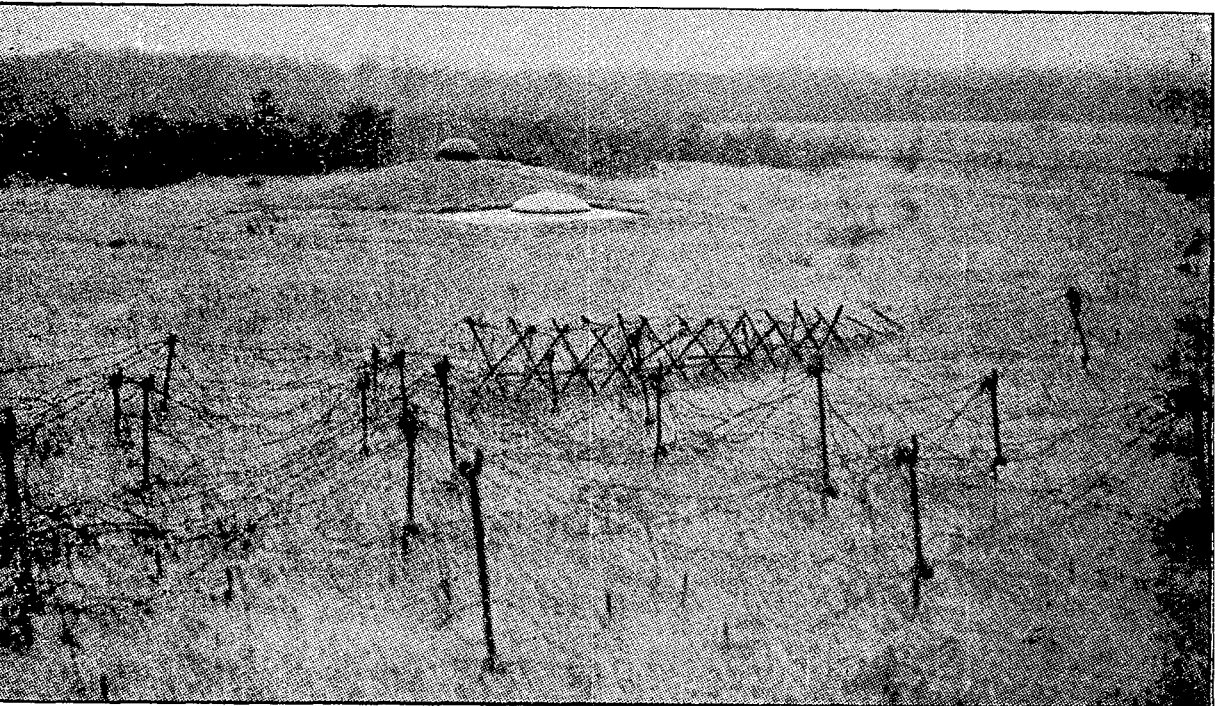

הגלגלי החוזר של תמורות צבאיות

גלגול „גרעיני“ של קו מגיינו?

המשמשות כנתיבי אספקה משתרעות כלפי העורף עד ל־30 ק"מ ומעלה!) — צבא, אשר מתחת למחפה הבטון־המוזין, הפלדה ועשרות המטרים של אדמה יהיה מובטח בפני קרינה ושאר פגעים „גרעיניים“. במלים אחרות: קיים כאן, בכוח, בסיס־מוגן ענקי להחזקת כוח־צבאי בתנאי התקפות אטור מיות, כוח אשר יהיה מסוגל לערוך משם גיחות והתקפות נגד. צחוק הגורל: מערך, אשר ודאי היה ממלא תפקיד עצום במלחמת העולם הראשונה (אילו היה קיים אז), ואשר במלחמת העולם השנייה נתגלה כבלתי הולם את תפקידו — מי יודע אם לא יתגלה עתה כמקור לאפשרויות צבאיות נכבדות? כמובן: מוטב כי לא יועמד כלל במבחן מעין זה.

במבחן „מלחמת הבזק“ לא עמד קו־מגיינו המפורסם באביב 1940. שנים היה עוזב — ויש לשער כי המנגנונים המשוכללים שבמבצרו התת־קרקעיים, במצודות הבטון ובצ־ריחיה־פלדה המסתובבים והמתרוממים־ויורדים הוונחו אף הם, ואולי אף החלידו. והנה, עתה נתבשרנו: קטעים מספר בקו־מגיינו שוקמו ושופצו. לשם מה? מקצת מן המענה מצוי באותו קטע, כ־17 ק"מ ארכו, אשר ניתן לעתונאים לראותו — והוא „צויד במתקנים וסידורים חדשים, המאפשרים ל־1200 איש לשהות מתחת לקרקע שלושה חדשים לפחות“. מסתבר, כי במערך־מגיינו, במידה שישוקם, ניתן להחזיק צבא שלם (הרי כ־400 ק"מ ארכו! וכמה ממנהרותיו,

שדה האש שלא הגיע לשימוש. צריח זה לשני תותחים בני 75 מ"מ — הריהו מאלה שבקצה האגף השמאלי של מערך מגיינו כפי שהוקם ב־1940. כידוע, המתקפה הגרמנית עקפה אותו, מצפון־מערב — ושדה האש לצריח זה, והתומך בו שמאחוריו, מוגן התיל, לא נוצל בפועל. כיפות קטנות אלו רק מרמזות במקצת לאותה ממלכה טכנית־צבאית מורכבת המשתרעת מתחת לפני רצועת־השטח הזאת כולה.

נייל מקאלרוי. ועוררו מוסיפים, כי היות והם מאמינים באפשרות שרוסיה תפתח במלחמת עולם — והם סומכים על האיום בתגמול בשביל להרתיע את רוסיה מכך — הרי שהם חייבים „להחזיק את אצבעם על ההוק“ באופן שיהיה ברור לכל עין, כך שרוסיה לא תשכח את סכנת התגמול. עוזרים אלה של מקאלרוי מודים בכך כי אין רוסיה משלחת מפציצים לזינוקים כלפי ארה"ב, באותו אופן שואשינגטון משגרת אותם כלפי רוסיה; אולם, טוענים אנשים אלה, רוסיה — היודעת לדבריהם שרק היא תוכל להיות התוקפת — אינה זקוקה לנקיסה. באותם אמצעי זהירות בהם נוקטת ארה"ב.

כדבריו של מסתכל חד-עין, הרי לגבי סוגיה זו — ולמען האמת יש לאמר כי גם לגבי רוב הסוגיות — רואים אורחי ארה"ב את עצמם באופן ברור, אם כי פשטני, בתור „הבחור הטוב“, ואילו את רוסיה בתור „הרשע שבמחזה“: אין איש בארה"ב המפקפק בצדק שבחלוקת תפקידים זו — ורק מעטים שם מסוגלים להבין, כי אזרחי מדינות אחרות עשויים לפקפק בצדקתה המהותית של עמדה זו, המקובלת בואשינגטון. אכן — לדברי אותו מסתכל — כל הרוצה להבין את שוכני ואשינגטון חייב להבין עובדה זו.

השניה, תנוצל לצורך ניסויים אלה, ואת שרידיה ימשו אחר כך לצרכי מחקר. כשהתשובות לשאלות אלה בידם — כך אומרים אנשי הצבא — יוכלו הם להרגיש עצמם במצב בטוח הרבה יותר מאשר עתה.

* * *

יש לחשוב כי האמריקאים חפצים לבצע ניסויים נוספים גם בשביל ליצור פצצת מימן „נקיה“ — דהיינו, פצצה המפליטה כמות זעירה ככל האפשר של תוצרי-לואי רדיואקטיביים המסוכנים כל כך לבריאות.

התכלית העיקרית של פיתוח פצצה כזו היא בכך שאפשר יהיה לשלבה לתוך קליעים נגד-מטוסים או „נגד-קליעים“ — ואת הללו אפשר יהיה לפוצץ ללא סכנה בגובה רב מעל שטחה של ארה"ב עצמה. לעומת זאת, בפצצת מימן „מזוהמת“ — אף כי נקל וזול בהרבה ליצרה — ודאי שאי אפשר להשתמש באורח זה לצרכי הגנה, היות והמשקע הרד-יואקטיבי שיווצר אגב הפעלתה יהיה קטלני. מאידך גיסא, עצמתה האדירה של פצצת המימן היא כמעט-לבדה הפותחת תקוה לאפשרות השמדת קליעים בליסטיים בתעופתם.

פצצת מימן „הגנתית“ מטיפוס זה תצטרך להיות לא רק קטנה וקלה ככל האפשר, כך שאפשר יהיה לשאתה למרום ברקיסטה, אלא גם „נקיה“ ככל האפשר. כיצד למוג „נקיון“ רב ביותר עם קלות-משקל רבה ביותר — זוהי בעיה טכנית כבירה. סידרת הניסויים הבאה באוקינוס השקט נועדה, כנראה, לבחון את הטיפוס החדש ביותר, הקל ביותר וזה „נקי“ ביותר מראשי-ההנפץ המימניים שיווצרו עד כה.

(סוף מענו' 73)

הנפץ של קליע-הנגד במעטה כזה אשר יוכל להתפרק בנתיבו של הקליע התוקף לשברירים, שיד-מו למטיאוריטים וישמידו את הקליע התוקף? מה צריך להיות גודלם של מטיאוריטים מלאכותיים אלה, ומאיזה חומר יקורצו? ועוד: מאיזה מרחק יוכלו החום — או הזעזוע — או הקרינה — או המטיאוריטים של קליע-הנגד, לפגוע בקליע התורקף פגיעה תכליתית?

את התשובות לשאלות אלו ישתדלו האמריקאים למצוא בסדרת הניסויים הקרובה על-ידי ירי של הקליעים הנגד-מטוסיים מסוג „ניקא-איכס“ ו„גני-קא-הרקולס“ בצמדים-צמדים, באופן שיתרוממו בני תיב מקביל. היות ולשני סוגי-משנה אלה שיעור נסיקה דומה, הרי שיהיה ידוע גם מרחקם זה מזה במשך כל זמן טיסתם. לאחר שנורו, יפוצץ אחד מהם באמצעות מערכת השליטה-מרחוק — ואז ייחקר ויילמד כל אשר יקרה בעקב ההתפוצצות לבן וזגו.

רישום מדויק

קרוב לדאי כי הניסוי יבוצע בגובה של 110 עד 160 ק"מ. באמצעות צילום, וצורות אופטיות אחרות של חקר שבירת קרני האור, יתאפשר לרשום בדיוק ולהתוות על גבי תבלה את אשר יתרחש בגבי-הים — ופיתוח כלי-זיון הגנתיים יוכל להתקדם במידת-מה. מאחר יותר יהיה כמובן צורך בניסויים נוספים...

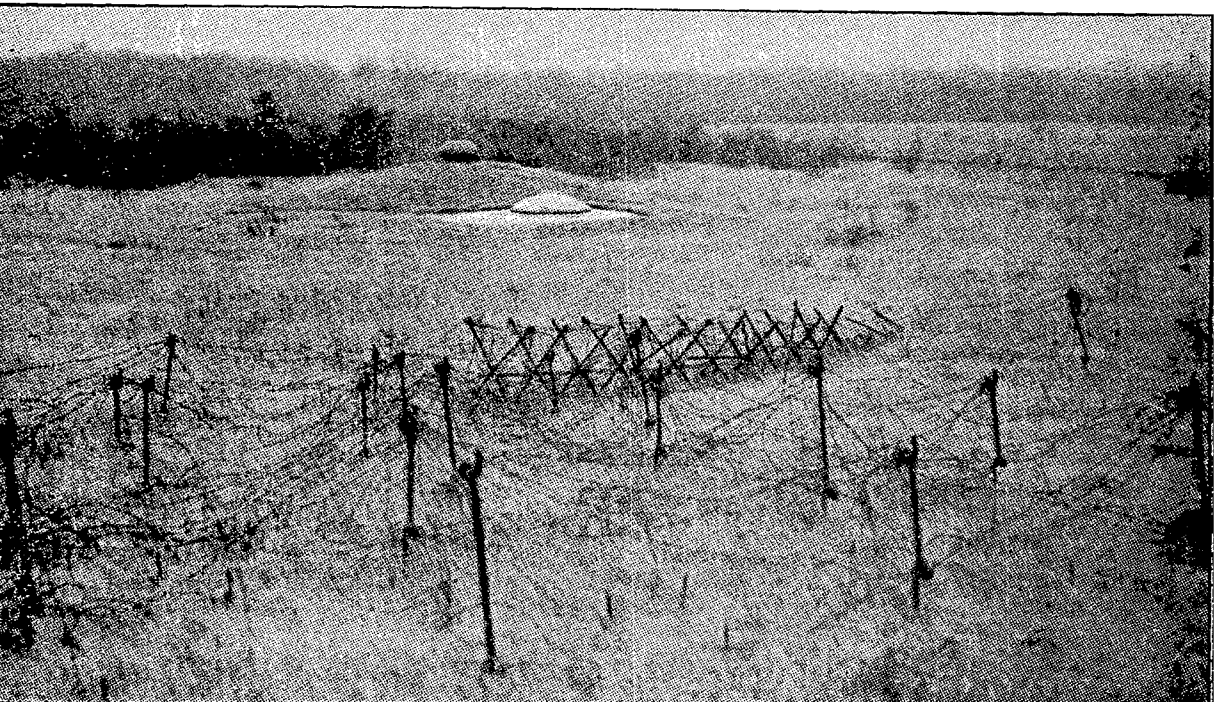
אותם עקרונות עצמם שרירים גם לגבי ניסוי אותם פיצוץ-מטענים גרעיניים המופעלים נגד צור-ללות. באיזה מרחק מצוללת הנך יכול לפוצץ פצצת-עומק — או טורפדו — גרעינית ולהטביעה על-ידי-כך? צוללת בת 900 טון, מימי מלחמת העולם

הגלגלי החוזר של תמורות צבאיות

גלגול „גרעיני“ של קו מגיינו?

המשמשות כנתיבי אספקה משתרעות כלפי העורף עד ל-30 ק"מ ומעלה! — צבא, אשר מתחת למחפה הבטון-המוזין, הפלדה ועשרות המטרים של אדמה יהיה מוכסת בפני קרינה ושאר פגעים „גרעיניים“. במלים אחרות: קיים כאן, בכוח, בסיס-מוגן ענקי להחזקת כוח-צבאי בתנאי התקפות אטור מיות, כוח אשר יהיה מסוגל לערוך משם גיחות והתקפות נגד. צחוק הגורל: מערך, אשר ודאי היה ממלא תפקיד עצום במלחמת העולם הראשונה (אילו היה קיים אז), ואשר במלחמת העולם השנייה נתגלה כבלתי הולם את תפקידו — מי יודע אם לא יתגלה עתה כמקור לאפשרויות צבאיות נכבדות? כמובן: מוטב כי לא יועמד כלל במבחן מעין זה.

במבחן „מלחמת הבזק“ לא עמד קו-מגיינו המפורסם באביב 1940. שנים היה עזוב — ויש לשער כי המנגנונים המשוכללים שבמבצרו התתי-קרקעיים, במצודות הבטון ובצריחי-הפלדה המסתובבים והמתרוממים-ויורדים הונחו אף הם, ואולי אף החלידו. והנה, עתה נתבשרנו: קטעים מספר בקו-מגיינו שוקמו ושופצו. לשם מה? מקצת מן המענה מצוי באותו קטע, כ-17 ק"מ ארכו, אשר ניתן לעתונאים לראותו — והוא „צויד במתקנים וסידורים חדשים, המאפשרים ל-1200 איש לשהות מתחת לקרקע שלושה חדשים לפחות“. מסתבר, כי במערך-מגיינו, במידה שישוקם, ניתן להחזיק צבא שלם (הרי כ-400 ק"מ ארכו! וכמה ממנהרותיו,

שדה האש שלא הגיע לשימוש. צריח זה לשני תותחים בני 75 מ"מ — הריהו מאלה שבקצה האגף השמאלי של מערך מגיינו כפי שהוקם ב-1940. כידוע, המתקפה הגרמנית עקפה אותו, מצפון-מערב — ושדה האש לצריח זה, והתומך בו שמאחוריו, מוגן התיל, לא נוצל בפועל. כיפות קטנות אלו רק מרמזות במקצת לאותה ממלכה טכנית-צבאית מורכבת המשתרעת מתחת לפני רצועת-השטח הזאת כולה.

למעלה — מוצב תותחיים מוסתר. העתונאים רואים כאן צריח, בעל כיפת פלדה, לשני תותחים בני 75 מ"מ. לצורך ירי "קופץ" הצריח לגובה של חצי מטר מעל לקרקע. כיפת הפלדה, שמשקלה 30 טון — עביה כ־30 ס"מ. מספרן של נקודות כאלו בקו מגינו — אלפים.

משמאל — המנגנון מבריק. הקציץ הצרפתי, הבוחן כאן את מנגנון הצידוד וההכונה של צריח לשני תותחים בני 135 מ"מ — ספק אם ימצא בו עתה פגם או רבב. צריח הפלדה, בן 200 הטון, מונע ע"י מנגנון זה בקלות רבה לכל כיוון שיודרש.

למטה מימין — התחבורה האופקית של מסלכת המחילות. מרחביו המחופים של ה"קר" מצריכים אמצעי-תחבורה משוכללים ומהירים. מסילת ברזל חשמלית זו מאפשרת טלטלה מהירה של גייסות ותחמושת על פני עשרות ק"מ. ה"קטר" שלפנינו, הגורר רכבת של משטחים נושאי-ספסלים, מופעל ע"י חשמל מקו עילי, בעצמת 600 חלס — בדומה לתשמלית-רחובות רגילה.

למטה משמאל — התחבורה האנכית. עומק, עומק! זו סיסמת-הבטחון ומקור היכולת של מערכת-הביצור התת-קרקעית. הפיריג, המגיעים לעומק רב, מהויים את השלד האנכי של התחבורה. המעליות, בדומה לאלו שבמכרה-פחם, עשויות להרים במהירות אל פני-השטח עומס עד ל־5 טון מעומק של 30-40 מטר. תכלית סידור זה — עריכת-כוחות מהירה והעתקה זריזה של עתודות וכלי-זין.

